

Zatajaj se!

3. Vsi ljudje se morajo zatajevati.

1. Kdorkoli, hoče biti zveličan, se mora zatajevati. Tega se kaj lahko prepričamo, ako pomislimo, da so v tem oziru le samo trojni ljudje na zemlji: nedolžni, izpokorniki in grešniki.

Vsi nedolžni se morajo veliko vojskovati in zatajevati, ako hočejo ostati v nedolžnosti. Nedolžen se namreč sme imenovati le oni srečni človek, ki ves čas svojega življenja ni storil nobenega smrtnega greha, ki je torej zvesto izpolnjeval vse božje in cerkvene zapovedi, zlasti pa se skrbno izogibal vseh grehov zoper šesto božjo zapoved, ter si ohranil brezmadežno čistost srca. Taka sreča se ne more pridobiti brez stalnega in naporenega vojskovanja zoper lastno hudo nagnjenje, zoper pohujšljivosti zlobnega sveta in zoper napade hudobnega duha, — torej ne brez neprestanega zatajevanja.

Izpokorniki se morajo še bolj premagovati, ker morajo zdaj, po svojem poboljšanju, pošteno in čisto živeti, ohraniti si takozvano „izpokorno nedolžnost“; poleg tega jim je pa še treba popravljati stare grehe in napake ter zadostovati zanje. Izkušnjave in grešne nevarnosti so jim tem hujše in večje, čimbolj so se že bili privadili grehu.

Največ zatajevanja pa je treba grešniku, ker mora izpolniti kar tri dolžnosti: zapustiti greh in se poboljšati, poslej zadostovati za odpuščene grehe in stanoviten ostati na pravi poti.

Poleg tega še zahteva katekizem od vseh ljudi, da morajo hrepeneti po krščanski popolnosti, t. j. „prizadevati si, da vedno bolj ljubijo Boga in kar najboljše mogoče opravljajo vsako delo“. To plemenito prizadevanje se pa še celó ne more izvrševati brez zatajevanja. Tukaj še posebej velja modrih dušnih voditeljev pravilo: „Toliko boš napredoval v dobrem, kolikor se boš zatajeval.“

2. Da se mora človek premagovati v vsaki do bi svojega življenja, je razvidno že iz poprejšnjega sestavka. Tukaj nam je še posebno poudarjati, da se je treba zatajevati v vsakem stanu in vseh okoliščinah življenja.

V vsakem stanu se opazuje zlasti ta-le dvojna težkoča:

a) Mnogo je ljudi, ki niso zadovoljni s svojim stanom in mislijo, da bi bili srečnejši, ko bi si bili izbrali kak drug stan. Posebno jim raste nezadovoljnost, ako so v taki službi, da se je mogoče pomikati do čimdalje višjega mesta, pa jim je sreča nemila, da ne dosežejo zaželjenega mesta o pravem času ali pa sploh ne. Takim je treba velikega zatajevanja, ako si hočejo ohraniti mir in zadovoljnost srca ter si obenem množiti zasluge v nebesih.

b) Ker se stanovske dolžnosti ponavljajo dan na dan, se jih človek polagoma naveliča in najtežja se mu zdé uprav ona opravila, ki jih naklada njegov stan. Zdi se mu, da bi vse drugo laglje in uspešneje opravljal. Marsikateri učenec, n. pr., ni len, marveč ga učenje celo veseli; a učil bi se rad kaj drugega, kar bi si sam izbral „prostovoljno“; le to se mu zdi tako neprijetno, kar mu nalaga šola, kar mu velevalo učitelji. In slično je v vseh drugih stanovih. Torej zadovoljno, veselo in tudi pred Bogom zaslužno bi mogel izpolnjevati svoje stanovske dolžnosti le oni izvrstni človek, ki se je temeljito izučil v kriščanskem zatajevanju.

Sploh pa je treba imeti v vsakem stanu polno ozirov navzgor in navzdol in na vse strani, kar zopet zahteva mnogo zatajevanja.

Bodi torej prepričan, kdorkoli si, da ne moreš biti izvrsten človek brez zatajevanja in premagovanja!

* * *

Obleka za plesno veselico. Ivanka, hči imovitih staršev iz boljših krogov, je bila v najlepši dobi človeškega življenja; štela je kakih 20 let. Bila je oli-

kana, a tudi izurjena v gospodinjskih opravilih, ki jih je jako spretno izvrševala na veliko radost svoje vrle matere. Pa še bolj se je odlikovala po svoji neprisljeni, a temeljiti bogoljubnosti. Radi njenega modrega vedenja so jo čislali vsi, ki so jo natančneje poznali. Marsikatera mati je natihoma rekla: „Srečna bi bila, ko bi imela tako hčer.“

Kako opravičena je bila taka pohvala, se je pokazalo v tem-le dogodku.

Ivankina družina je bila povabljena na sijajno plesno veselico v neki odlični hiši. Starši niso odklonili vabila in obljubili tudi v Ivankinem imenu brez njene vednosti.

Ko mati pove blagi hčerki, da je povabljena na plesno veselico, kjer bode veliko odlične gospode, da je to veliko odlikovanje za družino in posebej zanjo, se gospodična Ivanka nekoliko zamisli, a potem, kot bi bila kdosiye kako vesela takega povabila, vzklikne: „Pa za tako veselico je treba posebne obleke!“

Mati: „Kajpada; treba je misliti na to.“

Gospodična: „Oh, mama, ako mi hočete napraviti res pravo veselje, dovolite, da si sama izberem obleko. To je moj prvi bal, in oblečena hočem biti nenavadno, „originalno“.

„Voli si sama obleko, hčerka moja.“

„Še več“, pristavi Ivanka, „želim, da bi ostalo to tajno ter bi nihče ne izvedel poprej, niti vi, mama.“

„Kako si otročja!“ reče mati in dovoli.

Že se bliža ura, ko bo treba odhajati na večerno veselico. Oče in mati sta že pripravljena; skoro nestrpno čakata Ivanke. Kar se odpro vrata, in vesela, a radi razburjenosti nekoliko bleda, se prikaže „sestra usmiljenka, hčerka sv. Vincencija Pavljanskega“.

„Ivanka, kaj pomeni to oblačilo?“

A že kleči hčerka ob kolenih svoje matere proseč:

„Oprostite, mati! Pa to-le je obleka, ki jo hočem nositi odslej. Pustite me, da se posvetim ljubemu Bogu, ubožcem, bolnikom, sirotam, starčkom.“

Ob tem se razjoka. Tudi oče in mati se solzita. Ko se nekoliko pomirijo, vzdigne mati hčerko, se ozre proti razpelu, poleg katerega je visela ura njenega nepozabnega sina, Ivankinega vrlega brata, ki je padel v boju, ter vzklikne: „Enega mojih otrok sem dala domovini, ko ga je zahtevala od mene; moj Bog, ti zahtevaš še drugega, darujem ti ga!“

Oni, ki so zastonj vabili na ples, so bili kmalu potem povabljeni k samostanski svečanosti, ko je bila Ivanka slovesno sprejeta v red usmiljenih sester.

Zagotovim vam, da tako zatajenje ni bilo prvo, marveč da se je morala gospodična Ivanka mnogokrat in veliko zatajevati, preden je bila tako izurjena v tej sveti umetnosti. (Po „Paillettes d'or“.)

Zima — že beži!

Zima je bogatih rok —
Snežec siplje kroginkrog.

Z drevja se osiplje sneg,
Že kopni ravan in breg!

Zima polna je solzâ,
Ker je mehkega srcâ.

Kdor še zdaj objemlje peč,
Naj gre rajši v zemljo leč!

Naj le dahne jug čez plan,
Pa bo slednji kot solzân.

Kdor junak je, vun na plan,
Že pomladni sije dan!

Reke se otajajo,
Ribice zarajajo.

Že škrjanček žvrgoli:
Holarija, holari — — —

Stepin.

